

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Rocklynne_Ross-Leti_tak_vysoko.pdb

PDB Name: Ross Rocklynne-Leti tak vysoko
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.11.2008
Modification Date: 16.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ross Rocklynne
Letí tak vysoko

Dornley, usazen se svým zajatcem v jídelním prostoru kosmické loď, měl náhle divný pocit. Doktoru Valdo Skutchovi vlastně ani nevadilo, že byl vyveden z Kallista pod hrozbou namířené zbraně.

"Mohl bych pro vás připravit další šálek kávy, pane..." Dornley byl vycvičen ve Vesmírné Akademii ke zdvořilosti, dokonce i k nebezpečným zločincům, "ale nezdá se, že byste byl nervózní nebo ustaraný", řekl, domnívaje se, že to je nejlepší způsob, jak získat nějakou odezvu od svého vězně.

Odborníci říkali, že Skutch plánoval zničení veškeré lidské rasy. Kde byla umístěna jeho zločinecká základna? Jaký byl charakter tajných arzenálů nových zbraní, které vyráběl? To jsou ty správné otázky. Jen najít odpověď. Získat Skutchovu důvěru.

"Nervózní?" zahřměl Skutch a provrtával Dornleye svými bledými, podivnými očima, nad kterými visely prameny šedivých vlasů. "Můj drahý, mladý poručíku Dornley, obavy jsou typickým projevem lidské rasy a lidé je nemají v oblibě. Obavy jsou budoucnost, já, Skutch, jsem přítomnost", dodal a dotkl se velkým, zakřiveným palcem své rozložené hrudi.

"Vy se nepovažujete za lidskou bytost, pane?" To jistě byla otázka, kterou by nějaký chytrý vyšetřovatel Skutchovi položil, když by stál před soudem.

"Já jsem člověk; moje fyzikální tělo to na neštěstí dokazuje. Ale pokud si zachovám zdravý rozum, mé vyhlídky stát se nečlověkem jsou velice slibné." Skutch odložil šálek kávy, aby si poklepal na čelo, přes něj visely rozčuchané, hrubé šedé vlasy. "Přemýšlejte, mladíku, přemýšlejte. Vy jste jistě z druhu člověka a jste na to nepochybně hrdý. Ale co jste to udělal se svou inteligencí?"

Dornley se nechtěl nechat vydráždit tímto starým mužem s podivnými očima. Usmál se: "Prošel jsem Vesmírnou Akademií v rekordním čase a s nejvyšším oceněním. Kdybych byl nedosáhl prvotřídní úrovně, byl bych poslán do první linie na jedné z válečných lodí. Místo toho jsem byl zařazen do speciální služby."

"A jste hrdý na to, že právě k tomu jste použil své inteligence!"

"Tak podívejte," řekl Dornley poněkud dotčen, "vystopoval jsem vás na Kallistu. Přelstil vás, abyste opustil svou loď. Namířil jsem na vás falešnou zbraň a zmocnil se vás zezadu. Když dojde na otázku inteligence..."

Skutch zvrátil svou, velkou střapatou hlavu dozadu a zasmál se. Jeho smích byly spíše přidušené, pobavené skřeky. Konečně přestal.

"Nemyslíte, že jsem věděl, že nemohu uniknout zajetí?" zeptal se. "Nu a teď se vás zeptám, co se stalo s vaší lodí?"

Dornleyova zdravě snědá tvář zrudla. "Zničil jste ji," připustil, "jenže jaký je v tom rozdíl? Používáme vaši."

Skutch opřený o lokte, se náhle naklonil přes stůl a pozorně se zadíval na Dornleye. "Vy máte inteligenci," řekl nejmírnějším tónem, jaký dosud užil. "Ale nenaučili vás myslet. Myslete, mladý muži, myslete! Já osobně si nedělám starosti s budoucností. Ale to neznamená, že nezvažuji možnosti a pravděpodobnosti budoucnosti. A teď, umíte myslet?"

Dornleye to nejdříve podráždilo, ale pak pocítil zřetelnou úzkost. Zůstal klidně sedět, jak byl vycvičen, ale jeho ruka bezděčně uchopila rukojeť paprskometu.

"Vyslovím domněnku," řekl pevně, "tato loď je časovaná bomba."

Náhle se zvedl a naklonil své štíhlé tělo přes židli, aby dosáhl k průzoru loď. Jupiter ukazoval část svého zlověstného obrysu. Byl hustě obklopen hvězdami. Dornley otočil pákou pro všechny souřadnice o 180 stupňů; Japetus byl na dvacet minutách vzadu. Ostatní satelity bylo matně vidět.

Jiné lodě se v tomto prostoru nenacházely. Útok byl vyloučen, ale stejně tak možnost záchrany.

Vypnul mechanismus a klidně se obrátil ke Skutchovi.

"Takže je to v lodi. Pravděpodobně výbušnina, kterou jste předem vpašoval do paliva a nastavil k odpálení až po určité době - pokud byste nebyl volný a zabránil výbuchu." Cítil, jak mu stéká pot v podpaží. "Mohu tedy předpokládat, že je již příliš pozdě, aby se dalo něco dělat. Jinak byste mi to nenaznačil."

"Nyní přemýšlejte," řekl Skutch se širokým úsměvem. "Ale ne dost. Jistě si nemyslíte, že bych si připravoval svou vlastní smrt. Vlastně bych mohl. Má práce zdárně pokračuje. Je ve schopných rukou. Dlouho by mne nepostrádali. Takže, jestli se rychle nepohnete, jsem připraven nechat loď vybuchnout"

Počítej do deseti, vyrovnane si řekl Dornley. "Takže vy připouštíte, že osnujete pikle proti lidstvu. To mi nějak nehraje s

vaší idealizovanou představou o nadčlověku, doktore Skutchi. Země užívá vědu k válce, k válce, která je nevyhnutelná a musí se vybojovat. Vy máte v úmyslu použít nějakou supervědu ke zničení jak vítěze, tak poraženého. Je to tak? Myslím nyní?" Poslední větu prohodil s trpkým sarkasmem, pak se otočil a vyšel rychle na zád' lodě. Vrátil se se dvěma skafandry typu Supralux, které v případě nutnosti mohou odolat tlaku patnácti tisíc atmosfér.

"Nyní myslíte dolní polovinou svého těla," pravil Skutch a vážně se na něj zamračil, když rozkládal skafandr, i - Domley ho se stisknutými rty zcela ignoroval. Skutch zamručel: "Věda je hračka, věc pro zábavu. Já jsem zločinec, protože jsem odmítl: příkazariý úkol výrobce hraček. Jsem pronásledován, protože je obava, že konspiruji proti autoritě. Budu souzen a odsouzen a přinucen vymyslet další důmyslné hračky. Budu souzen lidmi, kteří jsou nevědoucími automaty, muži, kteří myslí pouze myšlenkami druhých." Zmlkl.

Skutch si se zájmem prohlížel skafandr. "Možná, že nebudeme mít dost času," řekl vážně. "Dokážeme to v pěti minutách?"

Dornley pracoval dvakrát rychleji, potil se, prověřoval průchody vzduchu a kontrolní zařízení, zkoušel spínače gravitačních jednotek a ujistil se, že zásobníky jídla a vody jsou plné, Skutch sledoval tuto důkladnost s naprostým souhlasem.

"Vy dovedete myslet", řekl, pokyvuje svou velkou šedou hlavou, "ale aniž bych byl motivován myšlenkou na odvetu, možná tu máte vynikající příklad, jak může svobodný jedinec ovládat svět. Já, Skutch, manipuluji vámi, manipuluji tuto loď, manipuluji události - i když jsem připoután k tomuto křeslu. Nedal byste hodně za takové schopnosti?"

"Dal bych mnoho za to, kdybyste držel hubu, doktore Skutchi," řekl Dornley pevně. Skutch těžce potřásl svými starými rameny. "Tak a teď si oblékněte ten oblek."

Dornley ho odvázal, pomohl mu s oblékáním a uzavřel pevně průhledné hledí. Skutch se trochu dusil, Dornley zreguloval přívod kyslíku. Třicet devět vteřin později vystřelili ze vzduchového otvoru a Skutch, připoután k Dornleyovi, suše pochválil jeho rychlou práci. Deset vteřin poté se náhle objevilo ve štíhlém trupu lodě několik velkých trhlin. Těmito trhlinami a roztržitými otvory vytryskla oslnivá záře. Trhliny v trupu lodě se zvětšily a to bylo vše. Začali se vzdalovat vlastní rychlostí, až jim zničená loď* zmizela z dohledu.

Dornley stísněně mlčel. Za to, že padl do pasti, mohl vlastně vinit sebe a svojí vlastní ne zkušenost. Skutch byl starý moudrý medvěd. A jak se zdálo, rozuměl lidské povaze. Jak se díval dolů na obrovitý Jupiter - tato nesmírná planeta určovala, kde je dole - byl si téměř jist, že by bylo bývalo lepší rychle zemřít v lodi.

"Jupiter," dumal Skutch. Jeho hlas přicházel zkreslený z radiového přijímače. "Jupiter, gigant Systému, mocné stvoření, letitý starý pán. Jupiter, příteli, já tě zdravím. Už se brzy sejdem."

Dornley neřikal nic.

"Předpokládám, že nevíte, že Jupiter je živý?"

Dornley otočil hlavu, až byl tváří v tvář Skutchovi. Byl si jist, že se dívá na bláznivého starce. Skutch se široce šklebil, jeho licousy trčely kolem úst jako tygrovi.

"Nachytl jsem vás, mladíku. Jak se zdá, jste na tom daleko hůř, než jsem očekával. Vy jste prostě přesvědčen, že Jupiter nežije. Vaše mysl je spoutaná. Jste přikován k dogmatu. Jiné mozky vám říkají, co máte myslet. Možná, že bych to měl vzdát." Záměrně těžce vzdychl.

Dornley řekl mdle: "Jupiter není živý."

"Vidíte?" Skutchova volná ruka se odvolávala k chladným hvězdám. "Kdybyste řekl: 'Nemám dostatek podkladů, na nichž bych založil vlastní názor. Jupiter by mohl být živý.'"

Dornley se unaveně usmál. "Lidé na Jupiteru přistáli. Vybudovali město Jupiter City nedaleko Rudé skvrny. Nejistili žádný tlukot srdce, ani dýchání. Ale přiznávám vám bod. Může být živý jiným způsobem."

"Výborně, výborně" souhlasil Skutch. "Jevíte známky zlepšení. Pochopte mě mladíku. Někdy dělám rozhodná prohlášení a nevím, jsou-li pravdivá. Ale jsou toliko pro té si ování lidí."

"Jakých lidí?"

"Všech lidí," řekl Skutch vážně. "O mérn životním díle ještě nic nevíte. Při současné úrovni vašich znalostí byste řekl, že sestrojíte dokonalou zbraň tak mocnou, že nikdo proti ní neobstojí. A proto bych byl odsouzen k smrti, kdyby se mne zmocnil pozemský soud, což se nestane. Nyní klesáme."

Skutečně padali. Přitažlivá síla planety nakonec překonala moment odstředivosti. Přístroj na zápěstí Dornleyova skafandru přesně hodnotil změny pohybu satelitu a planetárních přitažlivostí a zaznamenával zvětšující se rychlost. Při této rychlosti by mohli vniknout do atmosféry planety během osmi hodin. To nebylo dobré. Každá hodina, kterou budou mít k nastavení gravitační jednotky, zabudované do obleku, sníží jejich rychlost.

Dornley, připoután ke svému podivnému společníkovi, shlížel dolů na to velké, oranžové, žluté a červené monstrum nebes. Do mysli se mu vkradl strach. Věděl, že by měl skučet hrůzou. Byli zde sami, od všeho oddělení, živí s konečností, rovnající se smrti. Srdce mu tlouklo rychleji; dech se zrychloval. Začal přemýšlet o tom, že je na smrt ještě moc mladý, měl by ho čekat dlouhý a spokojený život. Potil se.

"Doktore Skutchi, jak to děláte?" řekl pevně. "Vy se nebojíte?"

"Bát se? Skutchův hlas zněl překvapeně. Pak se stal velice mírný a laskavý. "Chápu, mladý muži," pravil, "vy se trápíte. Myslíte si, že to nepřežijeme. A proč?"

Otázka byla mírně matoucí.

Dornley stiskl rty. "To je jasné. Jupiter se zmocnil lidí již dříve. Lodí, které nebyly schopny se osvobodit z vlivu gravitace. Vysílaly nouzové signály, které byly zachyceny. Žádná záchranná loď se k nim nedostala včas. A my ani nemáme vysílačku."

"Aha!" Skutch ~ vítězoslavně mlasknul. "A jsme u kořene lidské bídy. Člověk se ohlíží po událostech v minulosti a podle nich plánuje budoucnost. Proto se o budoucnosti uvažuje jako o kopii minulého. Tak to zkrátka není. Vás

bezesporu skvělý mozek uvažuje stejně. A to je nebezpečné. Pochopte: žádná událost není stejná jako druhá. Cokoliv se s námi teď děje, nemá žádný vztah k tomu, co se kdy stalo komukoliv jinému. Je to nová situace. Můžeme s ní dělat co chceme, aniž jsme se dali ovlivnit minulými událostmi. Chápete?"

"Má to svou logiku," řekl Dornley unaveně. "Ale stejně mě jímá hrůza."

"Můj milý poručíku Dornley," odbyl ho drsně Skutch, "to je proto, mohl-li to tak vyjádřit, že nejste živý. Vy prostě nejste. Podívejte se kolem." Volnou rukou nadšeně opsal velký, rozevlátý oblouk. "Chcete být mrtvy, jako většina lidí? Tady máte krásu. Tady máte vznešenost. Tady máte nesmírnost a tajemnost. ne děs. Mladý muži, já vám nařizuji byt." Kdyby zde bylo na co si sednout, Dornley by se pod tíhou vážnosti ve Skutchově hlasu posadil. Měl pocit, jakoby se mu v hlavě rozezněly zvony. Ano, bylo by to krásné, uznal sklesle -kdyby jen člověk dovedl potlačit ten zatracený strach.

Skutch hleděl na Dornleye skrz průzor v přilbě. Široce se zašklebil. "To je lepší. Já mám nápad, mladíku. Vyspěte se. Dovedu regulovat rychlost našeho pádu, abychom nevletěli do atmosféry příliš rychle a nerozžhavili se."

Dornley usnul, jako by ho Skutch zhypnotizoval. Spal dlouho a hluboce. Když se probudil, vířili se Skutchem houstnoucí atmosférou, Skutch mumlal cosi o tom, že neví, kde jsou stabi-lizační kontrolky. Dornley mu je ukázal; malé gyroscopy se roztočily a oni padali nohama dolů.

Světla bylo málo. Záře hvězd nemohla proniknout tu neuvěřitelně silnou vrstvu plynů, která pokrývala Jupiter. Dornley zapnul světelnou na hrudi svého obleku, aby mohl odečíst měřič. Dvanáct tisíc mil nad povrchem. Řekl to Skutchovi.

Skutch ospale zamručel. Dornley už neřekl nic, a nechal Skutche usnout.

Bdění v nejistotě bylo děsivé, ale Dornley zjistil, že něco ze Skutchovy podivné filosofie k němu proniklo a nepochybně mu na chvíli dodalo odvahy. Padali. Dornley uvažoval nakolik je tato situace odlišná od těch předchozích. Dole pod nimi byla stále táž smrtelná planeta. Ale možná, že ne. Stařík Jupiter byl chlapík mnoha tváří, mnoha tajemství, z devadesáti devíti procent neznámých.

Dvaapůlkrát větší přitažlivost než zemská, patnácttisíckrát vyšší atmosférický tlak než na zemi.

Dornley napjatě zíral do temnot pod sebou. „Jupitere, starý brachu, nech nás měkce přistát", modlil se na zkoušku. "A když se odtud dostaneme a já dopravím Skutche tam, kam patří, slibuji..." Každou neděli by šel do kostela, ale Jupiterovi je to jedno.

Pět set mil. Dornley se neodvážil spustit oči z ručičky výškoměru. Sto mil. Deset mil. Snažil se vzbudit Skutche. Dvě míle. Skutch se neprobouzel. Tisíc stop.

"Skutchi," zaječel Dornley. Tři sta stop. Pod jeho světlometem se odrážel tekutý žhnoucí povrch. Dornley zápasil s časem, aby správně provedl vše, co bylo třeba. Nebyl schopen přepnout Skutchův reaktor přitažlivosti. Mohl přepnout pouze svůj. Výsledkem bylo nedostatečné zrušení přitažlivosti planety. Tvrdě narazili a potopili se. Potopili.

Děkuji ti, Jupitere, starý brachu.

Když se vynořili, Skutch reptal. Vynořili se - to nebyl nejlepší popis toho procesu. Byli vyneseni. Ani neporušili povrch.

V každém případě pohyb ustal. Dornleyův světlomet stále svítil. Osvětlil to, co se na první pohled zdálo být mělká, kruhovitá prohlubeň, která vydávala oslňující zelenou zář. Samozřejmě tato zář byla rozptýlená zář světlometu...

Skutch znovu zavrčel. Dornley se snažil pohnout. Ležel naplocho na zádech, pevně připoután ke Skutchovi.

Jako ve svěráku. Helmu měl hluboko naraženou; sotva v ní mohl otočit hlavu.

Ticho. Skutch promluvil: "Nuže, mladíku, přemýšlíte?"

Dornley opravdu přemýšlel. Přemýšlel o dvou mužích samotných na neobydlené planetě - neobydlené s výjimkou nedosažitelného zastřešeného města na druhém konci planety. Dva muži, uvažující o takových nemožnostech jako je naděje, únik a záchrana.

Skutch povzdychl. "Jste otrokem vlastního pesimismu? To je ten hlavní problém, ne jestli přežijete. Nicméně bych měl přimět vaši zotročenou mysl, aby si uvědomila že to, co vy mylně nazýváte "prohlubeň", není žádná prohlubeň.

Poslouchejte vítr.!"

Vítr se ozýval někde na povrchu, ječící, nárazová bouře, která hřímala, utišila se a hned zas přibrala na síle. Podle toho se "prohlubeň" rozpínala a stahovala.

"Vidíte?" uchechtl se Skutch. "Jupiter dýchá. Spadli jsme do jeho úst a jsme uzavřeni v bublině sliny. Představitost z toho může udělat hodně. Ale přidržme se faktů, přinejmenším těch, které zná lidská mysl. Patnáct tisíc , atmosférický tlak na jezeře neznámého tekutého kovu. Na hladině jezera došlo k jedinečnému zakřivení. Dalo by se říct, že téměř určité vzniklo povrchové napětí tisíckrát větší, než by kdo považoval za možné. Nuže, mladíku, přemýšlíte?" Skutchův hlas byl plný naděje; byl jako člověk, který zapojil čerpadlo a byl si jist, že voda poteče.

"Zatraceně," zavrčel vzpurně Dornley. Byli jako dvě jehly, spleené povrchovým napětím na hladině vody. Jak se dají takové jehly uvolnit? Snad rozvřít vodu kolem nich? Tak to asi ne...

"Nebojte se, já mám nápad," řekl Skutchovi. "A také mám jednu ruku volnou."

S určitým úsilím mohl dosáhnout na reostat Skutchovy gravitační jednotky; na svůj dosáhl snadno. Zapnul oba reostaty naplno; jejich váha se okamžitě zvětšila. Ponořili se pod hladinu tekuté hmoty, ležící v jakési temné dutině.

"Připravte se," řekl Skutchovi. Vrátil náhle oba reostaty do nulové polohy, čímž vyrovnal polovinu gravitace.

Dornleyovi vyrazilo dech, když se prohlubeň na hladině jezera prudce vyrovnala a vyhodila oba muže do výše šesti stop.

Ozval se praskot. Když Dornley přišel k sobě, seděl dva metry od Skutche. Skutch padl na záda, opět bezmocný s rukama i nohama přitisknutýma k sobě. Ale potěšený se uchechtával a řekl Dornleyovi, že jestli se k němu dostane, mohl by mu také pomoci si sednout.

Dornley se chystal namítnout, že má v úmyslu zůstat, kde je, když zjistil, že zesilující se povrchové napětí je táhne k sobě.

Za okamžik oba muži seděli těsně vedle sebe.

Dornley se nyní s velkým zájmem rozhlížel kolem.

"Je to bublina, skutečně," připustil. "Velké bublinky. Myslím, že ze dna jezera prosakuje plyni. Vítr způsobuje venku změnu tlaku. Bublina se střídavě zvětšuje a zmenšuje."

Jeden úsek bubliny se změnil v plochou stěnu.

"Zajímavé," poznamenal Dornley, tak fascinovaný, že si ani neuvědomil, že se na chvíli vytratil jeho strach z budoucnosti. "Jiná, větší bublina do ní narazila."

Skutch na něj hleděl s neobyčejně přátelským úsměvem, ale neřekl nic, poprvé byl nemluvný.

Dornley zkusmo vytáhl svůj paprskomet z pouzdra a po určitém zaváhání vystřelil zblízka do stěny, spojující dvě bubliny. V jednom místě se objevila jasnější zeleň, ale stěna nepraskla, takže Dornley nastavil trochu vyšší teplotu.

Tentokrát se ozvala hromová rána a události se daly do pohybu. Dornley a Skutch byli vymrštěni do výše a když se vše sklidilo, byli opět přitisknuti k sobě a nad nimi se klenula bublina čtyřikrát tak veliká. Obě bubliny se zřejmě spojily. Dornley se ušklíbl a Skutch se ušklíbl také.

"Vidíte?" Skutch rozpráhl paže, jako by tím byl vysvětlen sám život. "Člověk si hraje s hračkou, ale nesmí dovolit hračkám, aby si hrály s ním - dokud jim to nedovolí. Tímto způsobem svobodní lidé řídí vše, co je v nich i mimo ně."

Nyní jsem si jist. můj drahý poručíku, že už víte, jak unikneme z tohoto jezera." Jeho husté obočí se zvedlo.

Dornley na něj zamyšleně pohlédl. Začaly ho napadat určité myšlenky, velmi silné a jasnoživé myšlenky.

"Ještě ne," prohlásil.

Vousatá tvář za průzorem se široce usmívala. Skutch vztáhl ruku. "Dejte mi tu zbraň, mladíku," poručil.

Místo aby tak učinil, Dornley zvedl zbraň a namířil ji na hrud' Skutchova skafandru.

Klidně pronesl: "Doktore Skutchi, nastavím-li sílu teploty této termální zbraně na plný výkon, bude trvat pět minut, než propálím díru do vašeho skafandru a vpustím do něj tlak patnácti tisíc atmosfér."

Skutchova tvář se svraštila trpkým překvapením. Zabručel: "Proč?"

"Byl jsem hodný chlapec, doktore Skutchi. Neztratil jsem trpělivost, když jste mě začal... hm... manipulovat. Choval jsem se k vám jako k válečnému zajatci, zdvořile, velice zdvořile. Věřte mi, budu stále zdvořilý. Ale jsem stále členem Služby a znám svou povinnost. My nejsme přátelé."

Skutchovi se zřetelně ulevilo, jeho tygří pohled zmizel. "Ah, ták." Pohrdlivě pokrčil rameny. "Povinnost. Zdvořilost. Jen slova. Zase myšlenky jiných lidí. Neznamenají nic."

"To není vše," pravil Dornley rozhodně. "Mám určité podezření, že usilujete svrhnout nejen vládu na Zemi, ale možná také vlády na jiných planetách. Nepřátelských planetách."

"Nepřítelé!" Skutch vztáhl ruce k neviditelným bohům. "Už je to tu zas! Či nepřítel? Nepřítel vrchnosti, která myslí za něj. Nic jste se ode mne nenaučil, mládenče, nic?"

Dornley cítil, že má v hlavě zmatek.

"Kromě toho," pokračoval zmateně, "máte někde hlavní stan a máte pod sebou mnoho lidí. To jsme tušili. Ale až dosud nikdo nevěděl, kde je. Jsem přesvědčen, že ta základna je na této planetě. A ne moc daleko odtud. Jinak, proč byste byl tak optimistický? Dále, jak jste sám připustil, vy, génius na poli vědy, pracujete se svými lidmi na zbrani tak mocné, že jí nemůže vzdorovat žádná jiná síla. Věřím, že jste toho schopný. Doktore Skutchi, i já mohu být za určitých okolností optimistický, ale vím, že se odtud nemůžeme nikdy dostat do Jupiter City. A také vám nemohu poskytnout možnost útěku do vašeho hlavního stanu, i kdyby mě to mělo stát život. Nepochybně bych vás měl teď zabít."

Skutch zabručel: "Proč to neuděláte?"

Dornley se potil. Skutch znovu promluvil, téměř bez zájmu: "Zpoloviny nevěříte tomu, co říkáte, poručíku. Proto! Očekáváte ode mne důkaz. Já vám důkaz dám. Moje základna je nedaleko - pouze tři tisíce mil. Uvažujete správně. A mám pod sebou hodně mužů - a žen - a dětí. A opravdu vyvíjím superzbraň, která je určena k ničení. Řekněte poručíku, nechtěl byste tu superzbraň vidět v činnosti?"

Dornley stiskl rty. "Rád bych, ale ...",

"Výborně!" Něco ze Skutchova nadšení se vrátilo. Jeho pohled byl jasný a pronikavý.

"Poručíku, máte nějaký majetek?"

Směr rozhovoru se vymknul kontrole. Dornley otupěl. "Nemám," řekl unaveně. "Jsem ve Službě. Proč?"

"Nejste ženatý? Nemáte děti? Nemáte žádné blízké příbuzné?" Protože se nedočkal potvrzujících odpovědí, zvolal:

"Výborně, výborně, výborně! Poručíku, jak by se vám líbilo podniknout cestu na mou základnu, do mého tak zvaného hlavního stanu a sledovat paprsky mé smrtelné zbraně v činnosti?"

Dornley cítil, že ztrácí nervy. Byl unaven přemýšlením. Zamyšleně hleděl mimo Skutche. Život byl těžký. Ano, někdy neobyčejně těžký. Byl v situaci, kdy by měl Skutche zabít - ale nemohl. Co teď? Musí jít se Skutchem. I to je mu vnuceno. Jít se Skutchem! Zjistit konečně, co má žalu bem. Podívat senátu jeho zbraň, na jeho základnu, na lidi, s nimiž pracuje. A pak...

S politováním potřásl hlavou. "Já vás nemohu zabít, doktore. Půjdu s vámi, dokážeme-li to. Když se mi nebude líbit, co uvidím, slibuji, že odejdu a neprozradím nic. Je to proti mé přísaze, ale je to můj názor a trvám na něm."

"Ale když se vám to bude líbit?" Byla to prověřující otázka.

"Vy chcete, abych zůstal? Vzdal se Země?"

"Pch!" Skutch se zhoupnul dozadu. "Vy jste nikdy Zemi neměl. Země vlastnila vás. Ne, ne, mladý muži. Půjdete zpět."

Jednou my všichni půjdeme zpátky - budeme-li chtít."

Dornley neřekl nic. Jen se chabě, unaveně usmál. Skutch vydal dlouhý, zdržovaný povzdech.

Dornley pohlédli na svou zbraň. "Co se týče toho, jak se dostat na "suchou půdu", uvažoval, "to by mělo být snadné. Trochu žár by mělo snížit povrchové napětí a vymrštit nás opačným směrem."

Nastavil zbraň na největší průměr. Tím získal vějířovitý svazek paprsků, jímž volně pohyboval po povrchu blány po své levici a úměrně uvolňoval její napětí. Povrchové síly, narůstající na opačné straně, pomalu odtahovaly jeho a Skutche od místa, kam dopadaly paprsky.

Asi po hodině se objevilo cosi, co by se dalo nazvat mořským břehem, nicméně mocné přilnavé síly způsobily, že břehy jezera se prudce zdvihaly v ostré křivce do výše patnácti stop. Domley pohlížel na tuto překážku nedůvěřivě, ale pevnost smršťujícího se povrchu stačila překonat gravitační sílu. Snášeli se v rovnovážné poloze. Skutch se zachytil na skalnatém výběžku mořského břehu a byl volný. Dornley visel na okraji. Skutch ho vzal pod rameny a vytáhl ho.

Dornley se tázvě podíval na Skutche, když stáli volní a kolem nich se pomalu táhly čpavkové a metanové větry. Skutch mu pokynul, aby se posadil.

"Oni pro nás přijdou," řekl spokojeně.

"Oni vědí, že jsme tady?" Domley by nedůvěřivý.

Skutch se široce usmíval. "Proč ne? Věda není cíl, je to nástroj." Zvedl dva břidlicově zbarvené kameny a srazil je dohromady. "Zvuky se šíří a nezastaví se. Přístroje zaznamenají chvění. Přijdou sem. Známe způsoby, jak se pohybovat po planetě."

Ticho. Tu Dornley viděl, že se na něj Skutch dívá upřeně, s určitým záměrem.

"Vy budete žít s námi," řekl pomalu Skutch. "Budete se učit. Budou tam dívky, které se do vás zamilují - budou-li chtít. Nic vám nebude chybět. Ale musíte se učit. Jestliže řeknu, že Jupiter je živý, vy řeknete, možná, že je živý, a budete se snažit zjistit, proč si myslím, že je živý. Řeknu-li, že jabloně porostou ve sklenici vody, budete zkoumat tento názor.

Přezkoušíte každou tradici, každou zvyklost, každou myšlenku, která vám byla vtisknuta a kterou jste byl nucen přijmout. Budete se ptát, proč musíte dělat to či ono. Kdo to řekl. Zformujete mnoho mylných myšlenek, ale vy je budete používat, ne ony vás. Vy budete zkoumat své obavy, svá provinění, svou žárlivost, své závisti. Konečně, vy je budete ovládat, ne ony vás. Nikdo, žádná věc, žádná myšlenka vás nebude znovu zneužívat. Pokud to ovšem budete chtít."

Zvrátil se dozadu, ruce na roztažených kolenou a usmíval se tygřím úsměvem.

"Děsí vás taková představa? Nemusí, mladý muži. Právě jsem na vás použil svou tajnou zbraň. Její paprsky jsou uloženy ve vaší mysli. Teď vidíte, jak snadno může prasknout osobní bublina každého z nás. Změnil jsem vás. Už nikdy nebudete takový, jaký jste byl. Ale ani za tisíc let nebudeme my, nebo ti, co přijdou po nás, dost zralí pro lidství samo."

Větrné proudy plynuly k obzoru. Čas ubíhal. Dornley sklíčeně seděl a přemýšlel, čeho by se měl zbavit a co v jeho mysli stojí za to, aby si zachoval.

přeložil Václav Kajdoš